

דַּרְשֵׁנִי קַרְבְּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • שיעור מוצ"ש, בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת שופטים, תשפ"ד

לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים מֵעַל לְגִזְרֵי הַטֶּבַע

ספר יהודי אחד: "15 שנים חפיתי לילדים. כל שנה היתה תקוה, ואולי השנה..." אחרי 15 שנים, הלכנו לפרופסור גדול מאוד. הרופא אמר שאין יותר סכויים. על פי דרך הטבע, אין מציאות שנוזקה לילדים.

הלכתי לרב גדול. אמר לי הרב: "אם תעשה משהו מעל הטבע, גם בורא עולם יביא לך ילדים מעל הטבע. אבל אם אתה מתנהג לפי הטבע, אתה זורם... אמנם אתה מקים מצוות, עושה הכל, אבל אתה זורם, לא עושה דברים מעל הטבע, אז גם החיים זורמים לפי הטבע."

שאלתי: "הרב, מה זה נקרא שאני עושה מעל הטבע?" ענה הרב: "אני לא יודע מה זה נקרא, אבל לבוא יום ובורא עולם יעמיד אותך באיזה נסיון. תזכר, תהיה גבור, שלא תפספס את השעה הזאת."

החלטתי שאני באמת מחכה לרגע הזה. עברה תקופה, ולא הגיע שום נסיון. יש לי מפעל. יום אחד קבלתי הזמנה ממפעל גדול מאוד בארצות הברית, שבקשו אם אני יכול לעשות להם עבודה מסוימת למשך שלושה חודשים. הם הביאו לי את כל הנתונים ואנחנו צריכים לעבד על כל הנתונים שהם גישו לנו.

אספתי את כל העובדים, אמרתי להם: "תשמעו, נפל בחלקנו משהו גדול. אם נצליח לעמוד ביעד תוך שלושה חודשים, המשכורת קופצת פי שתיים." כל העובדים נרתמו לעבודה, באמת עבדו בלב ונפש. למרות שהעבודה לא היתה אמורה להסתיים תוך שלושה חודשים, העובדים באמת מסרו את נפשם, ותוך שלושה חודשים הסתיימה כל העבודה.

כשהסתיימה כל העבודה, ארזנו את הכל בשני דיסקים. אמרתי למזכירה: "תשמעי, דיסק אחד תשימי בכפפת, שאם חס וחלילה יקרה משהו, יהיה לנו גבוי בכפפת, ודיסק אחד תקחי הביתה, אני אגיד לך בהמשך לאיזו כתבת לשלח את החומר." בינתיים, המזכירה הזמינה מונית, והלכה לכפפת, הקישה את הקוד, אך עטתה במספר אחד. כתוצאה מזה, הכפפת ננעלה כמנגנון בטיחות והיא אמורה להפתח רק בעוד רבע שעה.

בינתיים, נהג המונית מצפצף לה בחוץ, קורא לה שתדר למטה. הנהג המשיך לצפצף. בלית ברירה, שמה את שני הדיסקים בשקית ונסעה הביתה. כשהיא ירדה מהמונית, היא שכחה את השקית עם שני הדיסקים במונית.

הגיעה הביתה ונזכרה בשקית. "אוי ואבוי", היא אמרה לבעלה, "נגמר לי החיים. שלושה חודשים... כל העובדים עבדו קשה, וברגע אחד הכל הלך לאבוד." היא ובעלה נסו לאתר את נהג המונית. אך הוא כאלו התאדה מהעולם. למי לא התקשרו? שעתים הם עושים טלפונים, מנסים להשיג איזה קשר עם הנהג. אין קוזה נהג מונית, אין נעלם. כנראה זה היה נהג חד פעמי.

לבסוף, לא היתה ברירה. אחרי שעתים הם הבינו שהם צריכים להודיע למנהל שהדיסקים חלבו לאבוד. אשתו אומרת לו: "אני לא יכולה להתקשר, אני מרגישה שאני לא מסוגלת. תעשה לי טובה, ותקשר אתה." אמר לה בעלה: טוב, אין ברירה. הוא התקשר, אמר: "שלוש המנהל, תשמע מה קרה. שני הדיסקים היו אצל אשתי, והיא שכחה אותם במונית, ואין לנו דרך לאתר את המונית." להפתעתו, אומר לו המנהל: "לא נורא, לא קרה כלום." הבעל מרב עצבים ומתח צעק למנהל בטלפון: "מה זאת אומרת לא נורא? שני הדיסקים חלבו!" אומר לו המנהל שוב: "לא נורא, לא קרה כלום!"

סים איש לספר: ותשעה חודשים אחר כך נולדה לי בת: "היה לי נסיון מעל הטבע. זה היה באמת לא על פי דרך הטבע. אף אחד לא עומד בקנה נסיון. זה היה כמו אש, אבל זה היה משהו מעל הטבע. גם בורא עולם זכה אותי בילדה גם כן מעל הטבע, לא לפי הטבע."

אנחנו עומדים עכשיו בחדש אלול, חדש של רחמים, ואפשר ברגע אחד בחיים, רגע גדול אמנם, אבל רק רגע אחד אפשר להפוך את כל הדין שלך.

למשל, בן אדם מגיע לכולל אחרי שחממו צעקה עליו, בזתה אותו. תגיד, אתה יכול ללמד או אתה לא יכול ללמד? אני שואל. או למשל לא חמותה, אלא אשתה, או הבעל מכלת. נניח שהבעל מכלת, לא יודע מה בדיק עשית, נתן עליך פאלה צעקות, בזה אותך בפני כלם. עכשו אתה מגיע לכולל, ואתה אמור עכשו ללמד תורה. תגיד, אתה יכול ללמד תורה או לא? זה נסיון, אה?!

ברגע של החלטה שאתה מחליט להתגבר, זו התגברות ענקית, אתה מחליט להתגבר. ברגע אחד אתה משנה את כל הגזר דין שלך. ברגע אחד בן אדם משנה את כל הגזר הדין שלו.

דגמה נוספת: בן אדם מתקשר לאשתו, אומר לה: "את יודעת, אני נוסע לירושלים. אני חייב להגיע הביתה, יש לי 10 דקות ויש לי אחר כך נסיעה לירושלים, נסיעה קשה מאוד. אם את יכולה להכין לי משהו לאכל, אגא תעשי טובה, באמת זה מאוד חשוב

לי." הוא מגיע הביתה ואין זכר לארוחה. לא שיש משהו על הגז, שאתה יכול לומר: "לא הספקתי, אבל זה על הגז." זה לפחות, מראה שעשיתי משהו, אבל עדין לא הגיע הזמן. לא, כאן אין זכר לארוחה. איזה נסיון זה? אה, נסיון גדול מאוד.

דגמה נוספת: בן אדם אמור לנסע לחתונה של אחותו. נאמר לו: "החתונה תהיה בבני ברק", והוא יוצא באוטובוס של השעה ארבע. הוא עולה על אוטובוס של ארבע. והוא מסתכל בשעון ונוזכר 'אה, לא התפללתי מנחה'. לא התפללת מנחה? נו, אז איך אתה נוסע? הוא חושב לעצמו: מה זה איך אני נוסע? אבל זה חתונה של אחותי. נו, ואז מה? מה עם מנחה? "תראה, אולי בדרך יהיו עוד הרבה אנשים שנתקעו בלי מנחה". אתה בטוח? אתה בטוח ששכח זה יהיה?

וואי, איזה נסיון זה, אה?! לפעמים רגע אחד של נסיון, רגע אחד של התגברות. מה אתה יכול לזכות ברגע אחד? להפוך עולמות! ברגע אחד בן אדם משנה את כל הגזר דין שלו. בן אדם לא יודע גם מה הולך למעלה. לא יודע.

אנחנו חושבים שכאלו הכל בסדר. התוספות כותבים שבו אדם צריך לשים מלח על השלחן. למה? כי כשאתה מחכה למשפחה עד שיטלו דים, אתה בינתיים בלי למוח תורה, ונכר השטן מקטרג עליך.

שמעתי איזה פחד זה למעלה? אנחנו חושבים מה יש לקטרג עלי? מה כבר יש לקטרג? התוספות אומרים 'תשים מלח על השלחן'. למה? כי 'ברית מלח' מנגה עליך מהמקטרגים. איזה פחד זה! בן אדם חושב מה כבר יש לקטרג עלי. אתה נמדד על שניות. ומי יודע מה הולך למעלה? אבל ברגע אחד של התגברות, מה אדם יכול לזכות? וואי, איזה עולמות! עולמות! משנה את המציאות שלך מקצה לקצה.

מתי גם אני אזכה למסר נפשי על קדוש ה'

ספר הרב גלינסקי ספור נפלא עד מאוד. את הספור הוא שמע מפי ישיש אחד, מבוגר מאד, על מה שראה בעירה שלו כשהיה בדרך בגיל 11-10.

הישיש ספר: "גרנו בעירה שבה היו 500 משפחות - 300 נוצריות ו-200 משפחות יהודיות. סבלנו הרבה מדיפות, ממכות ומקללות, אבל חיינו ביחד והסתדרנו."

יום אחד, בפקדת הכומר, נכנסה המשטרה לתוך בית הכנסת. וחספו מבית הכנסת עשרה יהודים. לא ידענו על מה ולמה עשו לנו ככה. הם פשוט הודיעו שהכומר קו צוה. את היהודים האלו חטפו ביום שבת. ביום שלישי נתנו להם שתי בירות: או לטבל לנצרות או למות. לא ידענו מה לעשות. ביום שלישי בבוקר היו מודעות בכל העירה שכל היהודים צריכים להתאסף להתפלל. ב-10:00 בבוקר הגיעו כלם. לא נשאר יהודי אחד בבית, לא תינוק ולא תינקת, כלם היו בתוך בית הכנסת.

הגבאי הכריז בשם המרא דאתרא: 'חייבים לקרע את השמים! למה לקרע את השמים? או שינצלו, או שיעמדו בנסיון. עלינו להתפלל שלא יהיה אף אחד שיתבלבל ומיר את דתו, חס ושלום. לכן יש להתפלל מעמק הלב.'

מספר אותו ישיש: "עמדנו והיו בכיות נוראיות. נעילה ביום כפור, זה היה קטן לעמת זה. התפללות היו באמת מעמק הלב."

לאחר בדרך שעה וחצי, דפק הגבאי על הבימה ואמר בשם המרא דאתרא: 'אנחנו מתחילים להדליק נרות לעלוי נשמת אלו שהורגים אותם. למה? שהנר הזה והתפלה הזאת יעזרו להם לעמוד בנסיון. והתחלנו להדליק נרות. הוא אמר: 'הנר הראשון הוא לעלוי נשמת, לכבודו של רב חיים בן רב יוסף'. הישיש אומר: 'שמענו מעזרת נשים את אשתו ואת הבנות שלו בוכות. מי לא בכה?' הנר הזה לקח רבע שעה להדלקה בגלל תפללות בבכיות נוראיות.

הדלקנו עוד נר. 'הנר לעלוי נשמת יוסף בן פלוני...! והדלקנו עוד נר. כך הדלקנו תשעה נרות. את הנר העשירי לא הדלקנו. למה לא הדלקנו את הנר העשירי? פי הבחור ציק העשירי הזה, שקראו לו חיימק'ה, היה לך שמעולם לא היה בתלמוד תורה, ולא היה בכלל בבית ספר. הוא היה ילד שהסתובב ברחובות. יום אחד אחד העגלונים אמר לו: בוא תעבד אתי בתור עוזר. והוא התחיל לעבד אתו, וכך נהיה עגלון.

כלם חשבו שבטוח שהוא ימיר את דתו. מה השאלה בכלל? הרי אין לו שום קצה חוט שהוא יכול להיאחז בו. ואז פתאום אמא שלו צעקה מעזרת נשים לגבאי: "תדליק נר! תדליק נר גם בשביל הבן שלי, שגם הוא יזכה לעמוד בנסיון!" היא בכתה והתחננה על זה, ובאמת הדליקו נר גם בשביל חיימק'ה.

באחת בצעירים היה מועד הגזר דין. הם התחילו עם היהודי היותר מכבד שבין העשרה. הוא היה יהודי מבוגר, תלמיד חכם. אמרו לו: 'כל מה שאנחנו מבקשים זו טבילה אחת. אתה טובל לנצרות ונזה אתה יוצא נקי'. אז הוא התחיל לצחק להם. ואמר: "תגידו, אתם נורמלים? העולם הזה הוא עולם חולף, הוא כלום. העולם הזה הוא שום דבר, הכל הבלים. אנחנו פה בפרודור באפן זמני בלבד. אתם רוצים שאני אפסיד את הכל, ולא אזכה לעולם הבא, לבוא אל הטרקלין?" אז לקחו אותו להרג אותו.

"אין בקשה אחרונה?" הוא שאל. "כן, יש בקשה אחרונה. מה אתה רוצה לבקש?"

"אני רוצה חליפה." נתנו לו חליפה, והוא ברה: "ברוך מקדש שמו ברכים." וזה נתן הרבה כח לכל האנשים.

אחד אחרי השני התחילו להרג אותם. כשהגיעו לחיימק'ה האחרון, אומר לו הכומר: "חיימק'ה, תשמע. כל אלו שהרגנו אותם, כלם נשואים, יש להם ילדים. הם השאירו משהו אחריהם. אתה אין לך כלום להשאיר אחריה, לכן אין לך שום סבה למות. טבילה אחת וגמרנו, אתה משחרר. אתה גם בן יחיד, מה עם הצער של אמא שלך? תטבל ותלך הביתה, אמא מחכה לך."

אומר לו חיימק'ה: "תגידי, אתה נורמלי? אני כל החיים שלי שמעתי רבנים שדברו על הנושאים האלו של קדוש ה'. וכל החיים חשבת - מתי אני אזכה להגיע לכזאת מצאיות? עכשו הנה זה סוף סוף הגיע!" ובאמת הרגו אותו.

הכומר אמר לקחת את כל הגופות, לשים אותן בשקית, ולזרק אותן לתוך בית הכנסת. ובאמת לקחו את כל הגופות בשקים, וזרקו אותן לתוך בית הכנסת.

מספר אותו ישיש: ברגע שזרקו את השקים לבית הכנסת, אמא של חיימק'ה ירדה למטה, וחפשה בתוך השקים של הקדושים ההרוגים. היא חפשה בתוך השקים, לראות אם הן שלה נמצא. היא לא ידעה, האם הוא עמד בנסיון או לא.

אחרי שהיא חפשה כה, פתאום היא מצאה את הגופה של בנה. היא לקחה אותו, נשקה אותו, והתחילה לצעק: "חכמים, תפסיקו להתפלל! תפסיקו! תתחילו לרקד! הן שלי זכה למטר את נפשו! תתחילו לרקד כמו בשמחת תורה! זה רגע קדוש מאוד! זאת זכות גדולה שהיה לי בן יחיד, ועכשו זכיתי שגם הוא עמד בכנה נסיון!" ככה ספר הישיש לרב גלינסקי. ואומר הרב גלינסקי: "אנחנו עומדים כל יום בנסיונות. 'כי עליה הרגנו כל היום.' כל יום יש נסיונות. כל יום אנחנו עומדים בנסיונות. אתה יודע למה אתה יכול לזכות? אתה יודע למה אתה יכול לזכות? איזה עולמות!"

לכן, כל אחד מאתנו צריך לדעת, בפרט בחדש אלול - תעמד בנסיון! אתה לא יודע למה אתה יכול לזכות ברגע אחד. רגע אחד שאתה עומד בנסיון הזה, תדע שאם זה נסיון גדול, אתה משנה את הגורל דין שלך מקצה לקצה.

כל רגע בחדש אלול יקר מאוד

אני מסים בספור שספר הרב בידרמן. הספור הזה עשה עלי רשם גדול מאוד. זה ספור שקרה לפני כחדש, והוא ספור מבחיל, אני אומר לכם.

הרב בידרמן ספר שאת הספור הזה הוא שמע מבעל המעשה בעצמו. בעל המעשה אמר שיש לו בן שהשם ירחם חלה במחלה בעינים. הרופאים אמרו לו שזה רק תחלתה של המחלה, כי אם לא מטפלים בה, היא עוברת למח. אם זה מגיע למח, זהו הספור נגמר.

בעל המעשה המשיך: "אני גר בבני ברק, לקחתי את כל המסמכים הרפואיים, והלכתי לרב פירר. הבאתי לרב פירר את כל המסמכים, את כל האבחונים והנתונים והבדיקות. הרב פירר עין בהם, ואמר לי: "זה מצב נדיר, ואין מי שמטפל בזה בארץ. יש רק אחד בעולם שיכול לנתח במצב כזה, והוא רופא יהודי שגר בטקסס, בארצות הברית. הוא היחיד שמטפל בכזאת מחלה."

הרב פירר התקשר ועשה את הברויים. התברר שהרופא הזה עמוס מאוד. התור הקרוב ביותר היה רק בעוד חצי שנה. בנוסף, הנתוח הזה עולה חצי מיליון דולר. כלומר, שני מיליון שקל. אמר לי הרב פירר: "עכשיו יש לך חצי שנה לגייס חצי מיליון דולר."

הלכתי ממקום למקום, לכל מקום אפשרי. אני התחלתי לאסוף כספים, אוסף מפה, אוסף משם. כדי שפשיע מועד הנתוח בעוד חצי שנה, יהיה לי לפחות משהו להתחיל אתו, אולי אפילו לסים את גיוס הכספים.

בעל המעשה המשיך לספר: הסוכנות היהודית החליטה להביא כמה רופאים מחוץ לארץ לסיור בארץ, במטרה שיכירו את הארץ, אולי אף ישארו לגור פה. הם ארגנו ואספו עשרה רופאים בכירים מאוד מחוץ לארץ, כלם יהודים. הרופא הזה מטקסס, היה אחד מהם.

הם הביאו אותם לשלושה ימי נפש בארץ ישראל. במקור, הם תכננו שלושה ימים של סיור ולמוד. אבל מכיון שהרופאים האלה חשובים מאוד, ויש להם קבוצה גדולה מאוד, הם בקשו לעצמם את זה ליומים בלבד, במקום שלושה ימים.

אבל הרופא הזה מטקסס, דוקא התאים לו התכנית המקורית של שלושה ימים. הוא החליט לעשות את הימים הראשונים עם כל הרופאים בסיור הזה, ואחר כך הוא רצה שיהיה לו יום אחד פנוי בשביל עצמו. לכן, צמצמו את הסיור ליומים. וזה נשאר לרופא הזה עוד יום אחד. הוא אמר לעצמו: "אני נשאר עכשיו פה בארץ לעוד יום. אני כל הזמן שומע 'פוניבז', 'פוניבז'. מעניין אותי מה זה פוניבז?' אני רוצה לראות מה זה פוניבז' פעם אחת."

הרופא ספר: "נסעתי לפוניבז'. שאלתי איך אני יכול לראות את כל הישיבה? אמרו לי: 'עלה לעזרת נשים, משם אתה יכול לראות את כל הבחורים.' עליתי לעזרת נשים.

אני מסתכל, אני חצי שעה מסתכל, זו היתה פעם ראשונה שהתרגשתי מכה שברוך השם אני חלק מהעם הקדוש הזה. אני מסתכל וחושב לעצמי, אתם יודעים מי אני? בטקסס, קילומטר מפני כלם רועדים. וכאן אני מגיע, ושום בחור לא מתרגש ממני. הם שקועים בלמוד, שקועים, לומדים. אף אחד לא מרים את הראש שלו מהמגרא. עמדתי חצי שעה והסתכלתי. התחלתי לבכות. אמרתי: "וואי, יש לי זכות שאני מהעם הזה." יצאתי משם, והתחלתי להסתובב קצת בבני ברק. פתאום אני רואה המון אנשים מחכים ליד איזו דלת. שאלתי: "מה, למה אתם מחכים פה?" הם אמרו: "פה יש גמ"ח."

שאלתי: "מה זה גמ"ח? תסבירו לי מה זה גמ"ח." הם אמרו: "אתה מבקש כסף, והוא נותן לך כסף. כמה שאתה מבקש. למשל, 1000 דולר, 2000 דולר, 3000, 10,000 דולר." שאלתי: "תגידו לי, כמה הרווחים? כמה הוא לוקח רוחים?" הם אמרו: "הוא לא לוקח שום רוחים." אמרתי בתדהמה: "מה פתאום שהוא לא לוקח רוחים? כאלו אתה נותן לו 1000, ואתה מחזיר 1000?" הוא אמר: "כן." שאלתי שוב: "מה, הוא לא מרויח כלום?" והם ענו: "לא." המשכתי לשאל: "אז מאיפה יש לו כסף?" הם אמרו: "תשמע, יש אנשים, שבמקום להפקיד את הכסף שלהם בבנקים, הם מפקידים את זה בגמ"ח, והוא מעביר את זה לאחרים. אחרים מעבירים, ככה זה חוזר." הרופא הגיב בהתפעלות: "מה, יש אצל היהודים אנשים שעושים דברים בלי רוחים? גם אני רוצה לעשות פעם אחת בחיים שלי משהו בלי רוחים!"

משם נסעתי בחזרה לרב פירר. אמרתי לו: "הרב פירר, נכון יש פה איזה אחד שאמרתי לי שצריך לעשות נתוח בעינים פה, מבני ברק? אני עושה לו את הנתוח בחנם. לגמרי בחנם! אני רק צריך, שתארגן לי חדר נתוח, עם כל הציוד, ושלוש אחיות שיכולות לעזור לי. אני עושה את הנתוח בחנם, כי גם אני רוצה להיות שך לעם הזה, שרוצים לעשות דברים בחנם."

מספר בעל המעשה, שאמר לו הרב פירר: "הסכמתי! אני מסדר הכל בבית חולים 'מעייני הישיבה'. אני כבר מארגן לך את חדר הנתוח, מארגן לך את הציוד ואת האחיות, הכל."

הרופא בקש מהרב פירר את הכתבת של הן אדם שצריך לעשות את הנתוח, 'כי אני רוצה ללכת להגיד לו בעצמי, שאני עושה לו את הנתוח בחנם'.

אותו רופא נסע לכתבת של בעל המעשה. הוא דופק בדלת, ופותח לו הילד החולה הזה. "הרופא שואל: שלום, איפה אבא?" הילד עונה: "אבא ישן. אבא חזר מחיפה, הוא הלך לאסוף כסף בחיפה. אבא ישן." הרופא מבקש: "תגיד לו שהרופא המנתח מטקסס רוצה לדבר איתו."

הילד מעיר את האבא: "אבא, הפרופסור מטקסס רוצה לדבר איתך." האבא עונה: "תגידי, אתה נורמלי? אין לך עוד בדיחות? תפסיק להפריע לי. מה זה פרופסור מטקסס? הוא יבוא רק אלי? אין לו מה לעשות בחיים, שרק יבוא אלי?"

הילד אומר לרופא: "אבא שלי עיף, הוא לא יכול לבוא." הרופא אומר: "תעיר אותו, תנינע אותו. תגידי לו שהפרופסור מטקסס רוצה לדבר איתו." הילד לוקח את האבא, אומר: "אבא, אבא, הפרופסור מטקסס רוצה לדבר איתך." האבא עונה: "תפסיק עם השטיות שלך, אתה..." הרופא ראה שהוא לא רוצה לבוא, אז הלך.

הרופא למחרת טס לחוץ לארץ. שלושה ימים אחר כך, בעל המעשה הולך ברחוב, ופוגש את הרב פירר. שואל אותו הרב פירר: "נו, איך עבר הנתוח?" בעל המעשה אומר: "איזה נתוח?" הרב פירר שואל: "הנתוח של העינים של הן שלך." בעל המעשה עונה: "איזה נתוח?" הרב פירר אומר לו: "מה, הפרופסור הגיע אליך הביתה." בעל המעשה שואל בתדהמה: "מה, זה היה אמיתי?" הרב פירר עונה: "כן, אמיתי." בעל המעשה מגיב בצער: "וואי, אני לא נתתי לו להפנס!"

בקצור, מספר בעל המעשה, כאשר הרב פירר התקשר שוב לפרופסור הזה, אומר לו הפרופסור: "גם בעוד חצי שנה אני לא רוצה לראות אותו. אם אני מגיע אליו עד הבית, והוא אומר לי 'אין לי זמן בשבילך', אז אני לא רוצה לטפל בכה בן אדם. לא רוצה לראות אותו אפילו. תגידי לו שיחפש רופא אחר. אני לא יכול לטפל בו."

אומר הרב בידרמן, זה ספור ששמעתי מבעל המעשה בעצמו. מה בן אדם לפעמים יכול להפסיד ברגע אחד. כביכול אלקים מגיע אליך עד הדלת. אלקים מביא לך איזה נסיון. "כאלו אומר לך: בוא תעמד בנסיון אחד. ואני מרים אותך עד למקלה." ומה אתה אומר לו? "אה, אני עיף עכשיו. בורא עולם, אין לי זמן בשבילך? תבוא שוב כשאני אתעורר."

בחדש אלול, ברגע אחד אתה יכול לזכות לעולמות. כל אחד צריך לדעת לנצל את הרגעים האלו. תדע שבהתגברות אחת, בעמל אחד, בנסיון אחד... תרקוד! תרקוד! כמו שאמרה אותה האשה, לאחר שהבן שלה עמד בנסיון: "תפסיקו להתפלל, תתחילו לרקוד!". אם עמדת בנסיון אחד, אי אפשר לתאר מה גדל הזכיות שלך בשמים למעלה. והשם יעזרונו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן.